

[K. Axel Nielsen.]

nu ved at vedtage regeringsforslaget. Hvis vi derimod allerede nu gennemførte mindretalsforslaget, ville vi rejse en storm. Der ville antagelig blive krævet folkeafstemning, og jeg tror ikke, dette forslag kunne overleve en folkeafstemning. Det tror jeg derimod regeringsforslaget kan.

Lad mig understrege, at alle er enige om, at svangerskabsafbrydelse er nødløsningen. Det oplysningsarbejde om forebyggelse af uønskede svangerskaber, der desværre kun så småt er kommet i gang, må forøges væsentligt, først og fremmest af menneskelige grunde, men også fordi der derved kan spares kostbar hospitalsplads.

Den udvikling i retning af en liberalisering i spørgsmålet om kvindens ret til at råde over sit legeme dels ved brugen af forebyggende midler, dels — i de sjældne tilfælde — ved anvendelsen af den frie adgang til svangerskabsafbrydelse, er en del af den udvikling i videre forstand, der er karakteriseret ved udtrykkene kvindens frigørelse og kvindens ligestilling med manden. Det er ikke let at forudse, hvordan kvindens adfærdsmønster vil forme sig, når hun er befriet for risikoen for uønsket graviditet. At der er en forskel mellem unge kvinders adfærd i dag og den, de udviste i tidligere generationer, er det ikke svært at få øje på. Der er nok dem, der beklager denne udvikling og frygter for, at poesiens blå blomst vil få trange kår. Jeg tror, frygten er ubegrundet. Poesiens blå blomst skal såmænd nok overleve, måske endda med en lidt kraftigere blå farve. Men sandt er det, at kvindens frygt for følgerne af kærlighedslegen har været et yndet tema for vore digtere. Jeg kan blot nævne — det var fristende at citere, men det skal jeg afholde mig fra her — digtere som J. P. Jacobsen, Drachmann og Aakjær.

Jeg anbefaler altså regeringsforslaget til vedtagelse. Jeg kan godt se, at det har fejl og mangler, og jeg er ikke uenig i en del af det, hr. Morten Lange anførte i så henseende. Men det er et fremskridt i forhold til den bestående lovgivning, og ud fra dette synspunkt anbefaler jeg lovforslaget.

Johan Nielsen: Da jeg på ingen måde kan gå ind for justitsministerens lovforslag til svangerskabsafbrydelse og heller ikke for

forslaget om fri abort, ser jeg mig nødsaget til her ved anden behandling at fremføre mine synspunkter.

Jeg nærer den største agtelse for justitsministeren såvel som for udvalgets medlemmer. Det er min inderste overbevisning, at ministeren mener, at han gør det danske samfund en tjeneste ved at fremsætte sit lovforslag, men jeg er aldeles overbevist om, at hvis dette lovforslag ikke bliver standset, så begår man en skæbnesvanger fejltagelse. Jeg kan ikke med min bedste vilje finde nogen holdbar begrundelse for at fremsætte dette lovforslag netop nu. Lad mig understrege, at just i vore dage er de svangerskabsforebyggende midler så fuldkomne, at for første gang i verdenshistoriens forløb kan en kvinde få fuldt udbytte af seksuel omgang uden at være angst for at blive gravid. Og lad mig føje til, at vor tids såkaldte fordomsfrihed har bevirket, at alle anser det for en naturlig ting at købe og sælge forebyggende midler samt at sprede oplysning herom.

Fødselstallet er stærkt dalende, der er sket et fald på 20-25 pct. i løbet af de to sidste år. Vi har mangel på arbejdskraft herhjemme, så vi må indføre fremmedarbejdere, og vor levestandard turde være højere end nogen sinde før.

Nogle har anført, at man vil sikre kvinderne den fulde frihed. Det turde være tvivlsomt, hvor fri den kvinde er, som måske er under pres af mand, kæreste eller forældre, der vil noget andet end hun.

Man har anført, at kvinden må have ret over deres legeme, og det skal hun selvfølgelig. Ingen skal kunne tvinge hende til kønslig omgang mod hendes vilje. Men et foster kan man nu engang ikke sidestille med en svulst. De Forenede Nationers lægeråd har dekretet, at fosteret skal regnes for et menneske fra undfangelsesøjeblikket. For øvrigt har en mand heller ikke fuld frihed over sit legeme. Han kan ikke lade sig kastrere eller sterilisere uden ministeriel tilladelse, og der skal tungtvejende grunde til at få en sådan.

Hovedargumentet for fri eller liberal abort har været, at man, som det også i høj grad fremgår af betænkningen, vil de mange illegale aborter til livs. Man vil ikke, siger man, kriminalisere de stakkels kvinder, som føler sig tvunget til at søge den fortvivlede udvej at gå til en kvaksalver. Den ar-